

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθηναι.

'Ετος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατήs — δέν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μέσ' στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Του Δεκεμβρίου ήμέρα τρίτη
και κοκκινίζει μιὰ κι' άλλη μύτη.

Διακόσα είκοσι έννιά,
τò κρύο 'ψόφησε τάρνιά.

Με θυμό πολύ
'στη σαχλοβουλή.

Βουλή άφωρισμένη, ανάλατη και κρύα,
καμμιὰ καθώς και πρώτα δέν κάνεις φασαρία.
Με άνοστεις κουβένταις τής ώραις σου περνᾷς
και ζήτημα κανένα μεγάλο δέν γεννᾷς,
και ή Ροζού άκόμη δέν έρχεται σάν πρώτα
να φωτισθῇ κι' εκείνη με τὰ 'δικά σου φώτα.

—*—

Βουλή άφωρισμένη, ανάλατη και κρύα,
καμμιὰ δέν κάνεις τώρα καινούρια φασαρία.
'Αλήθεια χασμουρείται καθένας που σε 'δῇ,
αν δέ και του Λεβίδη δέν είχες τò παιδι
να σε ξυπνᾷ όλίγο με 'ξαφνικά βρισίδια,
βεβαίως για του κάρου θα ήσουν τὰ σκουπίδια.

—*—

Βουλή άφωρισμένη, ανάλατη και κρύα,
δέν βλέπω έγκραθέτους πολλούς 'στὰ θεωρεία,
κι' αν έλειπε κι' ο Τάκης κι' ο κύριος Βουλπιφτης,
βουλή άρρωστημένη, μονότονη, πεζή,
δέν θα ξερε αλήθεια κανένας πατριώτης
αν ή βουλή του έθνους απέθανε ή ζῇ.

—*—

Κανένας δέν προβάλλει 'στο βήμα έμμανής
κι' ουδέ αποχωρήσεις δέν κάνει πια κανείς.
Κανείς δέν γαλβανίζει, κανείς δέν καταφλέγει,
και ουτε Ροβεσπιέρων ακούονται φωναίς,
ο Δεληγιάννης μόνο περι Τρικούπη λέγει
πώς είναι τò πετσιό του σκληρόν και α δ ρ α ν έ s.

—*—

Βουλή άφωρισμένη, ανάλατη και κρύα,
καμμιὰ δέν θ' αναφέρη για σένα ιστορία.
Τὰ πρακτικά σου βλέπω και ή καρδιά μου σφίγγει
και προσπαθώ να βγάλω από τή μνίγα ζύγκι,
μα τίποτα δέν βγαίνει έφέτος από σένα
και στέκομαι σαν χάχας με χέρια σταυρωμένα.

—*—

Βουλή άφωρισμένη, ανάλατη και κρύα,
καμμιὰ δέν θ' αναφέρη για σένα ιστορία,
και αν πηγαίνης έτσι με σαχλαμάρα τόση
κι' αν γι' αριθμούς μοναχά τὰ λόγια σου σκορπᾷς,
καλλίτερ' από σένα ταυτί μας να γλυτώση
κι' αρχήτερα μιὰ ώρα 'στο διάβολο να πᾷς.

—*—

Φασουλής και Περικλέτος,
δ' καθένας νέτος σκέτος.

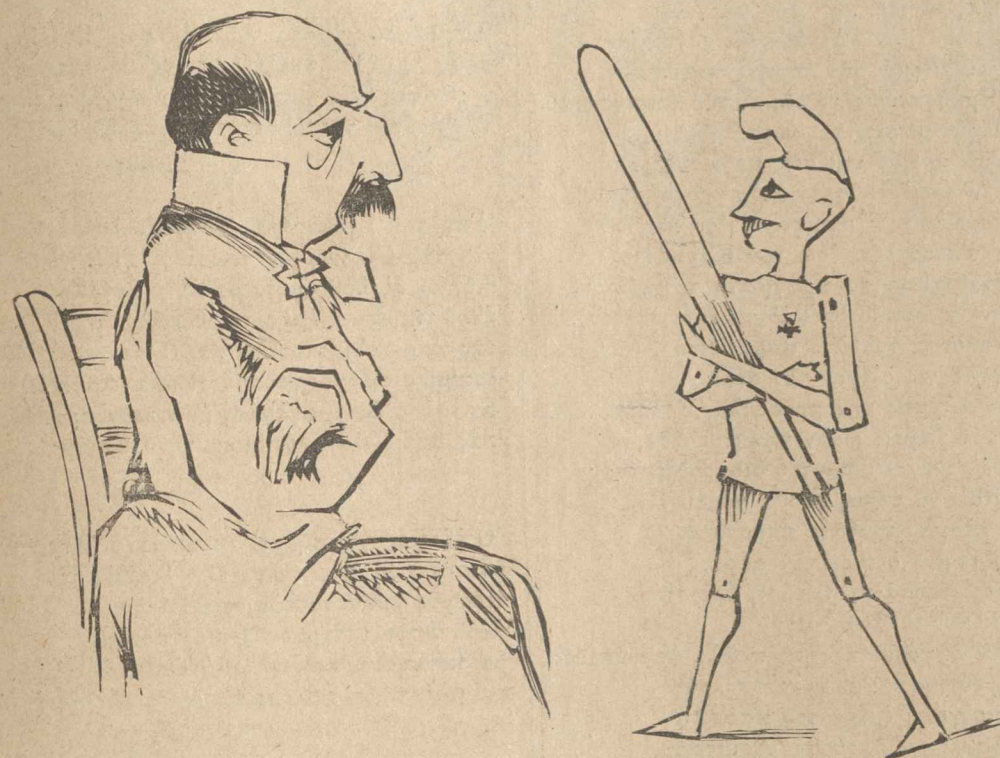
Φ.—Πῶ! πῶ! τί ζέστη, Περικλῆ, ποῦ κάνει μέσα κι' ἐξω...
μου ἔρχεται δλόγυμος εἰς τὰ βουνὰ νὰ τρέξω.
Π.—Καὶ δὲν σ' ἀρέσουν αἱ λευκαὶ χιόνες τῶν ὀρέων;
Φ.—Τί λόγος!... βεδιότατα...
Π.—Τί θέαμα ὦρατον!
Φ.—Πρχματικῶς...
Π.—Τί ποίησις! τί ἐμπνευσις! τί κάλλος!
Φ.—Εὐθὺς ὁ κόσμος φαίνεται ὅσῃν θρασὺν μας ἄλλος.
Π.—Πραγματικῶς... τί θέαμα γλυκὺ, μυστηριώδες!
Φ.—Μὰς ἐνθυμίζει τὸ ἄγνόν καὶ κάθε ἰδεώδες.
Π.—Τὸ "Ἀσπιλε "Ἀμόλυτε...
Φ.—Τῆς Μαριὰμ τὴν κρίνον...
Π.—Τοῦ Νῶε τὴν περιστερὰν καὶ τὸν καιρὸν ἐκείνον.
Φ.—Τὴν Δυσδαιμόναν τὴν ἀγνὴν τοῦ "Ἀραβὸς "Οθέλλου,
τὴν "Ἀντιγόνην ἔπειτα τοῦ προσφιλοῦς Σεμέτελου,
πρὸς τοῦτοις δὲ τὴν ἄσπιλον τοῦ Χάμιλετ "Οφελίαν
καὶ τοῦ Ρωμαίου τὴν μνηστὴν κι' ἀθῶν "Ιουλίαν,
τὴν θυγατέρα τοῦ Διὸς μὲ μίαν κουκουβάγια,
τὴν Μαργαρίταν τὴν ξανθὴν τοῦ Φάουστ τοῦ κανάγια,
τὰ Χερουδεῖμ, τὰ Σεραφεῖμ, τὴν γῆν τῶν "Ηλυσίων,
τὰ κατ' "Ηρῶ καὶ Λέανδρον, τὰς τάξεις τῶν δαίμων,
κάθε ἄγνόν καὶ τίμιον τοῦ ἔθνους πατριώτην,
τὴν λευκοφόρον Θέμιδα, τὸν κύριον Βουλπιώτην,
ποῦ εἰς τοῦ Τάκη τὴν γνωστὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην
ἐφάνη ἄσπερος πράγματι ὡς τὴν δικαιοσύνην,
τὸν Ροδεσπιέρο Νικολῆ, τὸ τέκνον τοῦ Λεδίδη,
τὴν ἀχραντον περιστερὰν, τὸ μόνο μας στολίδι,
ποῦ κάθε τί φαντάζεται τὸ ἔξυπνο μῆλαδ' του,
ποῦ εἶναι πάντα ἔξστερο κι' ἄγνὸν τὸ κούτελό του,
καὶ δὲν φοβάται ἀστραπαῖς καὶ συννεφιαῖς καὶ μπόραις,
καὶ δλοένα τσαμπουνᾷ « ὦ τέμπορα! ὦ μόρες! »
Κατόπιν τοὺς Ταμίους μας καθὼς καὶ τοὺς Τελώνιας,
ὁποῦ ποτὲ δὲν ἐκλεψαν οὐδὲ καρφοβελόνιας,
πρὸς τοῦτοις δὲ τοὺς Ὑπουργούς, τοὺς βουλευτάς τοῦ

[κράτους,
τοὺς νησιτικούς, βρὲ Περικλῆ, καθὼς καὶ τοὺς χορτάτους,
τὸν Ποστολάκα τὸν χρηστὸν καὶ τόσοὺς ὑπαλλήλους,
ὁποῦ ποτὲ τὰ δαῖτα δὲν ρίπτουν εἰς τοὺς σκύλους,
πρὸς τοῦτοις τῶν ὁμογενῶν τὴν διαλεκτὴν παρέα,
τὸν Σγούτα καὶ τὸν Κορωνιὸ καὶ τὸν αἰδρ' Ἀνδρέα,
κι' ἄλλους τοιοῦτους εὐγενεῖς πραγματικῶς σωτήρας
μὲ λευκοτέρας, Περικλῆ, καὶ τῆς χιόνος χεῖρας,
τοὺς Αὐλικούς θεράποντας μὲ μύρα εἰς τὴν κόμην,
τὴν Μάρθαν, τὴν Μαγδαληνὴν, καθὼς καὶ τὴν Σαλώμην,
τὰς Μυρφόρους, τὴν Νίτους καὶ τὰς χρηστὰς παρθένους,
τὸ μέλλον τὸ παρήγορον τοῦ ταλαιπώρου γένους,
ποῦ δὲν εἰξεύρουν τί θὰ πῇ τῆς γνώσεως τὸ ξύλον
καὶ μόλις δέχονται τοὺς χοροὺς τοῦ κόλπου τῶν τὸ κοῖλον,
καὶ τὰς δεσποῖνας τὰς καλὰς, τὸ βάλσαμον τῶν πόνων,
ὁποῦ εἰς ἓνα οὐζυγον εὐχαριστοῦνται μόνον,
τὴν ἀπαλὴν νεότητά, ποῦ εἶναι σὰν γυναῖκα,
καὶ ὅτ' αὐτὸ μουστάκι τῆς ποτὲ δὲν ἔβαλε μαντέκα,
τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Σαββαθίου καὶ τόσοὺς καλογήρους,
ὁποῦ σφαλοῦν τὰ μάτια τῶν ἀνὴρ βλέπουν ποδογύρους,
ποῦ μέσα ὅσῃν Παράδεισος ἐξυπνολοῦται θὰ πᾶνε

κι' ὁ ἅγιος Παππᾶ Σκληρὸς ἀπ' ὅλους πρώτος θάνα,
πρὸς δὲ Μακράκην τὸν χωλόν, τῆς ἀρετῆς τὸν τύπον,
ποῦ θεοὺν ἐξησφάλισε εἰς τῆς "Ἐδὲμ τὸν κήπον,
τὸν θεολόγον Δαμαλῶν καὶ τὸν στωμύλον Χιώτην,
ποῦ θεοὺν ὅσῃν Παράδεισον τοῦ ἐτοιμάζον πρώτον,
καὶ τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροὶ θὰ γυμνωθοῦν ὑπερῶς
κι' ἐλόγυμοι. βρὲ Περικλῆ, θὰ τρέξουν κοντὰ τοῦ,
ὅπως τὸ θεῖον σῶμά των ἰδῇ ἐπισταμένως
καὶ οὕτω πως βεβαιωθῇ σὲ πορὶ ἀνέγκου γένος,
τοὺς σπαθοφόρους ἔπειτα, ὁποῦ φοροῦν τὸ Στέμμα
κι' οὐδέποτε τὸ ξίφος τῶν δὲν ἐκηλίθωσ' αἷμα
καὶ τὸ τραβοῦν, βρὲ Περικλῆ, μὲ πάταγον καὶ κρότον
ἀνέμιακτον καὶ ἄσπιλον ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων,
κατόπιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ κάταπρα φωνίλα,
τὸν κύριον Ραυτόπουλον, τὸν κύριον Μανσόλα,
κατόπιν τᾶνθι τὰ λευκά, τῆς ἀσπραῖς μαργαρίταις,
τοῦ Δεληγιάννη τοῦ κλεινοῦ τῆς ἀσπραῖς φαβορίταις,
τοὺς διδασκάλους τοὺς σοφοὺς, ὁποῦ ποτὲ δὲν γάστει
καὶ τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονὰς ὅσους νέους δὲν διδάσκου
τὰ Λύκεια καὶ τὰς Μονὰς, τῆς ὑποπαλαῖς δασκίαις,
ποῦ τρέμουν τὸ παππούτσι τῶν νὰ μὴ φανῇ ὅτις σκίαι
τοῦ Λεονάρδου καὶ Ψακῆ τῆς τιμημέναις τρίχεις,
ἐμπόρους καὶ πραγματευτάς, ποῦχουν σωσταῖς τῆς πλῆθους
τοὺς εὐγενεῖς μπακάληδες, ποῦχουν σωστὴ καντέρ
καὶ πρέπει νὰ τοὺς γράψωμε κι' αὐτοὺς ὅτ' ὁ Καρανῆς
τοὺς ἀγαθοὺς ἐνόρκους μας, ὁποῦ τὰ μάτια κλείνου
κι' εὐσυνειδήτως κι' ἀπαθῶς τὰς πράξεις ἔλουν κρῖνον
καθὼς καὶ ὁ Ραδάμανθυς, ὁ Αἰακὸς κι' ὁ Μίνως,
κατόπιν δὲ τῶν μεσιτῶν τὸ πειναλέον σμήνος,
ποῦ πιάνει ἔρκο ὅσῃν τιμὴ καὶ εἰς τὰ ἱερά του
πῶς σὲ καμμιὰ βρωμοδουλειᾷ δὲν χάνει τὴν εὐαίρειαν
τὴν Τράπεζαν τὴν Ἑθνικὴν καὶ πᾶσαν ἐταιρίαν,
ὁποῦ δανείζει τοὺς πτωχοὺς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν,
ποῦ δὲν ἀφίνει τὸν λαὸν τῆς πείνας νὰ ψοφήσῃ
καὶ μόλις μὲ τὸ "σώθρακο "μπορεῖ νὰ σὲ ἀφήσῃ,
τὸν τοκιστὴν Διάγγελην κι' ὑπάρξεις παρομοίαις,
ὁποῦ τοκίζουν χρήματα μὲ προφανεῖς ζημίας,
τὴν τοῦ Λασσάλ χρηστότητα, ποῦ ἔρριξε κανόν,
γιατὶ δὲν θέλει καὶ καλὰ τοὺς ἄλλους νὰ πληρώσῃ,
ἐφ' ᾧ οἱ φίλοι του μαδοῦν τῆς κόμης τῶν τὰς τριχίαις
καὶ μετ' αὐτῶν ὁδύρεται κι' ὁ Στεφανῆς ὁ Ψύχαις
καὶ τέλος πάντων πᾶν ἄγνόν καὶ τίμιον συγχρόνως,
ποῦ φαίνεται λευκότερον καὶ τῆς λευκῆς χιόνος.
Καὶ ἤθελα, βρὲ Περικλῆ, Ὑπουργικὸς νὰ γίνω
ὅτ' ὁ σπῆτι τοῦ Αὐγερινοῦ νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω,
κι' ἐνθὺ θὰ πέφτουν ὅτ' αὐτὰ βουνὰ καὶ εἰς τοὺς ὄρους

ἐμπρός μου νὰ μοσχοβολοῦν μεκατάσαις καὶ καπνίσαις
καὶ σούπαις νὰ καπνίζουσι ἀπάνω ὅτ' ὁ Τραπεζίτης
ἀπὸ φωληγαῖς χελιδονιών, ποῦ τρῶνε κι' οἱ Κινέζοι
ἢ δὲ Ἀντιπολίτευσις μετὰ τοῦ Θεοδώρου
νὰ ψάλλῃ μετ' ἐξάψεως καὶ ἡχοῦ παραφόρου,
« Καραϊσκάκη μ' ἀρχηγὲ καὶ πρώτῃ καπετάνι »
κι' ἀπὸ τὴν πείνα τὴν πολλὴν ἀρωστημένην νὰ πᾶν
καὶ νὰ βρωμᾷ τὸ χυτὸ τῆς ἀπὸ τὴν λαχανίσας
κι' ἐγὼ νὰ ἔχω μάγουλα σὰν ὄρν' ἀφράτα μῆλα.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἢ χιὼν μου ἐνθυμίζει τώρα.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν ὅτ' ἡ ράχη σου μὴ δυνατὴ σπαιλῇ.

Τρικούπης ὁ πολὺς
κι' ὁ νάνος Φασουλῆς.

Π.—Καὶ ποῖα λοιπὸν σὰς ἔφερε ὅτ' ὁ σπῆτι μου αἰτία;
Φ.—Σοφώτατε Πρωθυπουργέ καὶ Περισευματία,
πολλὰ μὲν μ' ἔφεραν ἐδῶ, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἓνα,
κι' ἀκούσετε, παρακαλῶ, μὲ προσοχὴν κι' ἐμένα.

Π.—Θὰ σὰς ἀκούσω. . . λέγετε. . .
Φ.—Σοφὸς μὲν εἴσθε πάντες
κι' οἱ τόσοι Σωτηρόπουλοι καθὼς κι' οἱ Καραπάνοι
ἐμπρός σας φαίνονται μικροὶ καὶ χαρτοσιὰ δὲν πιάνουν
καὶ ἔλιν τὴν σοφίαν τῶν μονονουχί τὴν χάνουν,
ναὶ μὲν τὸ Ἰσοζύγιον ψευδὴς δὲν εἶναι πλάνη,
ναὶ μὲν ὡς θαῦμα ὀγδοὺν καὶ τοῦτο μᾶς ἐφάνη,
ναὶ μὲν σὰς πρέπουσι ἀφθονοὶ κι' ἀμάραντοι μυρσῖναι,
ναὶ μὲν τὰ πάντα δύνασθε καὶ τίποτα δὲν εἶναι,
ποῦ νὰ μὴ φαίνεται εὐκολον εἰς τὸ σοφόν σας πνεῦμα,
ναὶ μὲν ὅλγιον στρέφετε τὸ τρομερόν σας νεῦμα
καὶ τὰ βουνὰ καπνοβολοῦν καὶ σείνεται οἱ λόγγοι
καὶ στέλλουν αὐγοτάραχο ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι,
ναὶ μὲν ἡμέρας βλέπομεν μεγάλας καὶ πλουσίας,
ναὶ μὲν τοῦ ἔθνους φαίνεσθε ὁ ἀληθὴς Μεσσίας
καὶ πλάττετ' ἐκ τοῦ μηδενὸς φωτοβολούσας σφαίρας,
ὡς ἔκτισε καὶ ὁ θεὸς τὴν γῆν εἰς ἑξ ἡμέρας,
ναὶ μὲν ἀπάνω ὅτ' ὁ Σινᾶ καθὼς ὁ Μωϋσῆς
μὲ τὰ ψηλὰ φωκὸλα σας ἀνέρχεσθε καὶ σείε

καὶ νέων νόμων ὁ θεὸς σὰς ἐγγείρει πλάκα
νὰ δὴ γῆσθε μ' αὐτὰς κι' ἐμεῖ καὶ ἄλλους βλάκας,
ναὶ μὲν φυτρῶνε δ' παρὰ ἐκεῖ ὁποῦ πατέτε,
ναὶ μὲν τὴν ὁρῶν τὴν σεπτὴν τοῦ Μωϋσῆ κρατεῖτε
καὶ πόντους διατέμνετε κι' Ὀκεανούς μεγάλους
καὶ τοὺς περνοῦν οἱ Ἕλληνες μ' ἀβρόχους ἀστραγάλους,
ναὶ μὲν τὸ πᾶν ὑπὸ τὸν ἐνὸπιόν σας κλίνει
καὶ λέτε « Ἰσοζύγιον ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ, »
κι' ἰδοὺ τὸ Ἰσοζύγιον ὡς ἂν ἀσπὶ φουσκώνει
καὶ πάλι ξεφουσκώνεται καὶ μένει μόνο σκόνη,
ναὶ μὲν τὰ χρυσολύσια ἔμπορεῖ νὰ μεταβάλῃ
εἰς ράντας καὶ εἰς πάγια τὸ μέγα σας κεφάλι
κι' αὐτὰ εἰς χρυσολύσια νὰ στρέψῃ τοῦναντίον
διὰ μεθόδων θαυμαστῶν κι' ἐνώσεων παντοίων,
ναὶ μὲν λεπτὰ δὲν δίνετε γὰρ ἔλιν τῆς φωναῖς,
ναὶ μὲν κι' ἐγὼ τὸ δέρμα σας τὸ βλέπω αἰσραῖς,
κι' οὐδὲ ὑπάρχει ἐπ' αὐτοῦ λειότης κι' εὐκαμψία
καὶ πρέπει νὰ τὸ στείλετε εἰς τὰ βυρσοδεφεῖα,
ὥπως γενῇ εὐκρίστητον εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ βέλη,
καθὼς καὶ ὁ Θεόδωρος ἐπιθυμεῖ καὶ θέλει,
ναὶ μὲν σὰς πρέπουσι τρυφεραὶ καντάδες Κεφαλλήνων
μετὰ λυρῶν καὶ κιθαρῶν κι' αὐλῶν καὶ μανδολίνων,
ναὶ μὲν τὴν θέσιν πάντοτε κατέχετε τὴν πρώτην,

ναί μὲν ἐκάμετε κι' ἐμὲ τοῦ ἀργυροῦ ἱππότην
κι' ἐλπίζω νὰ μὲ κάμετε καὶ τοῦ χρυσοῦ ἀκόμη,
ἐν τούτοις ἦλθα νὰ σὰς 'πῶ μὲ ταπεινὴ μου γνώμη.

ΤΡ.—Θὰ σὰς ἀκούσω... λέγετε...

Φ.

Λοιπὸν μὲ συντομίαν
σὰς λέγω πῶς σιχαίνομαι τὴν τόσῃ νηνεμίαν,
πῶς δὲν 'μπορῶ Πρωθυπουργὸν νὰ σὰς κυττῶ 'μπροστά μου,
γιατὶ σὰς ἐδαρέθηκα μὲ ὅλα τὰ σωστά μου,
πῶς πρέπει πῆλ' νὰ πέσετε καὶ σεῖς μὲ κάθε τρόπο,
πῶς πρέπει πῆλ' ν' ἀνοιξετε 'στὸν Δεληγγάννη τόπο,
πῶς δὲν σὰς ὑποφέρω πῆλ' 'στὴ ράχη μου ἀπάνω,
πῶς θέλω τώρα 'Υπουργὸν νὰ 'δῶ τὸν Καραπάνο,
πῶς θέλω νὰ μεταβληθοῦν τὰ πράγματα τοῦ κράτους,
πῶς δὲν μ' ἀρέσει γιὰ πολὺ 'στὸ ἴδιο νάμ'αι στάτους.

Εἶναι καιρὸς νὰ πέσετε, τραβάτε παραπέρα,
κι' ἐλεύθερον ἀφήτε μας ὀλίγον τὸν ἀέρα,
νὰ κυβερνήσωμεν κι' ἐμεῖς τὴν προσφιλεῖ Ἑλλάδα,
νὰ τὴν ἀρμέξωμεν κι' ἐμεῖς ὡσὺν τὴν ἀγελάδα,
νὰ κάμωμεν καθὼς καὶ σεῖς παντοῦ σιδηροδρόμους
καὶ νέα Νομοσχέδια νὰ φέρωμεν καὶ νόμους.

Εἶναι καιρὸς νὰ πέσετε, τραβάτε παραπέρα,
κι' ἐλεύθερον ἀφήτε μας ὀλίγον τὸν ἀέρα.

Σὰς φθάνει τὸ περίσσευμα κι' ἡ τόση δόξα πλέον
καὶ ἡ ἐνηλικίωσις καὶ τὸ 'Ιωδιαιὸν

καὶ οἱ σταυροὶ καὶ οἱ χοροὶ καὶ τὰ πολλὰ τσουμπαῦσα
καὶ τῆς Αὐλῆς ἡ εὐνοία καὶ ἄλλα τόσα λούσα.

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι ἐμένα τοῦ κασσίδου
'βαρέθηκαν τὸν δίκαιον ν' ἀκούουν 'Αριστείδου,
πιστεύω δὲ νὰ ξέρετε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν

πῶς τέλος τὸν ἐδίκασαν εἰς μαύρην ἐξορίαν.

Ποτὲ δὲν εἶναι δυνατὸν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον

νὰ κυβερνᾷ τὸ σκάφος μας τὸ χέρι σας καὶ μόνον,
κι' ὅσον κι' ἂν φαίνεσθε σοφὸς καὶ ἀνθρωπὸς μεγάλος

εἶναι ἀνάγκη, μονσενιέρ, νὰ ἔλθῃ κι' ἓνας ἄλλος,
νὰ ἐλαφρώσῃ καὶ αὐτὸς τάρωτριωντα κτήνη...

ΤΡ.—Δὲν εἴμπορεῖ πρὸς τὸ παρὸν ἡ χάρις σας νὰ γίνῃ.

Φ.—'Επιθυμῶ νὰ πέσετε, εἰδὲ ἄλλοῦ θὰ φύγω...

Ὡς ἔλθῃ 'στὴν Κυβέρνησι κι' ὁ Δεληγγάννης 'λίγο,
νὰ πέσουν τὰ φωκὸλα σας, νὰ ἔλθ' ἡ φαβορίτα,
νὰ 'δρῇ κι' αὐτὸς περίσσευμα, νὰ φᾶμε κότα πῆλ'τα,
νὰ κάμῃ δὲ καὶ τοὺς κλεινοὺς τοῦ Διαδόχου γάμους
καὶ νὰ ὑμνήσωμεν μ' αὐτὸν τοὺς νυμφικοὺς θαλάμους.

Κι' ἂν τότε ποῦ 'στὰ πράγματα μᾶς ἦλθε ἄρον ἄρον
μοῖρα κακὴ ἐχάλασε τὸ στάτους τῶν Βουλγάρων,
καὶ ἔλθῃ τὴν χερσονήσον ἐσήκωσε τοῦ Αἵμου
καὶ 'στὴν Εὐρώπῃν ἔδειχνε τὸ φάσμα τοῦ πολέμου,
ἀφήτε τον τοῦλάχιστον νὰ κάμῃ ἓνα γάμο...

ΤΡ.—Δὲν εἴμπορῶ πρὸς τὸ παρὸν τὴν χάριν σας νὰ κάμω.

Φ.—Παρακαλῶ νὰ πέσετε κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ὅλος,
ἀλλέως εἰσθε ἀσπλαγχνός καὶ ἀκαρδὸς Μογγόλος,
καὶ ἂν οἱ ἄλλοι σὰς ὑμνοῦν καὶ σὰς φωνάζουν ζήτω,
ἀλλ' ἀδρανὲς τὸ δέρμα σας κι' ἐγὼ διακηρύττω,
διόπερ καὶ προσέρχομαι μὲ τοῦτο τὸ στηλῆρι
νὰ σὰς ἀργάσω, μονσενιέρ, τὸ ἀδρανὲς τομάρι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους 'Αγγελίας.

Ὡραῖα Διηγήματα τοῦ Λάμπρου 'Ευαλῆ,
ποῦ εἶναι 'Υποπρόξενος ἐν τῇ Φιλιππουπόλει,
ἡ γλαφυρότης των πολλὴ κι' ἡ χάρις των μεγάλαι,
καὶ πρέπει νὰ τὰ πάρете μὲ προθυμίαν ὅλοι.

ὑπὸ τοῦ Γουναράκη, καλὰ μὲ δυνατοῦ
καὶ τῆς Οἰκονομίας γνωστοῦ 'Υψηλῆτοῦ,
βιβλίον ἐξεδέθη μετὰ σπουδῆς μεγάλης
περὶ τῆς ἐπιστήμης τῆς Οἰκονομικῆς
τῆς παρ' 'Αριστοτέλει καὶ Πλάτωνι καὶ ἄλλοις
δοκίμοις συγγραφεῦσι καὶ μάλα κλασικοῖς.
Κι' αὐτὸ ὅς τ' ἀγοράσῃ μὲ πᾶσαν προθυμίαν
πᾶς ὅστις ἀσχολεῖται εἰς τὴν Οἰκονομίαν.

Ὁ ἐξοχος χειρουργός, τοῦπικλῆν 'Αρεταῖος,
ἐπισκεφθεὶς τὰς πόλεις τῆς 'Ιταλίας τέως,
ἐξέδωκε βιβλίον πολὺ σημαντικὸν
περὶ Φροντιστηρίων 'Επιστημονικῶν
μὲ βαθυτάτην κρίσιν καὶ γνώσεις ἀρκετάς...
τὸ συνιστῶ εἰς ὅλους καὶ δὴ 'στοὺς φοιτητάς.

Τοῦ γλαφυροῦ Σκυλίτου τὰνἀγνωσμα ἐκεῖνο,
τὸ Κῶνειον τοῦτέστι, καλὸν φρονῶ καὶ κρίνω
νὰ τυπωθῇ ἀμέσως πρὸς διδασχὴν πολλῶν
παρалуμένων νέων, ἀκρίτων καὶ τρελλῶν.

Ἑλλάς, καλὸν βιβλίον τοῦ Χρήστου Οἰκονόμου,
μετὰ γεωγραφίας Ἑλληνικῆς συντόμου.
Θὰ εὕρετε κι' εἰκόνας εἰς τοῦτο τὸ βιβλίον
κι' ἐκδίδεται πρὸς χρῆσιν Δημοτικῶν Σχολείων.

Ὁ πρῶτος καλλιτέχνης, Μπονάνος ὁ γνωστός,
ποῦ εἶναι εἰς τὰ γούστα τῆς μόδας θαυμαστός,
καιναύρια γιὰ κυρίαίς 'κουβάλησε καπέλα,
καθὼς καὶ ἄλλαις μόδαίς, ποῦ εἶναι μία τρέλλα.
Λοιπὸν ἐμπρός, κυρίαίς, εἰς τοῦ Μπονάνου ἴσα,
νὰ 'δῇτε καὶ νὰ 'πῇτε «ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα».

Τὰ μέταλλα Λαυρίου κι' ἡ γῆ του ἡ σπανία,
τῆς Ἑλῆς 'Εταιρίας ἡ βιομηχανία,
καὶ ἔλ' ἡ ἐργασία ἡ Μεταλλευτικὴ
ἐν ταύτῃ τῇ ἐκθέσει τῇ Ὀλυμπιακῇ.
'Εγγράφ' ὑπὸ Κορδέλα, δορυτολόγου πρώτης,
ποῦ εἶναι 'στὰ τοιαῦτα σπουδαία εἰδικότης.